

ПОГОДЖЕНО
Зав. кафедри
С. ОХРИМЕНКО

ЗАТВЕРДЖЕНО
Директор ліцею
О. БОКЛОГОВА

ЧИТАЙМО КАРТУ УКРАЇНИ

Карта України рясніє різними написами. Це назви численних міст, селищ, річок, гір. На заході України, у мальовничій місцевості Закарпаття, розкинулося місто Мукачеве. Воно виникло біля старовинного замку, що захищав вихід з гір у низовину. Замок стоїть на високому горбі. У легенді про заснування міста розповідається, що під час його спорудження люди терпіли страшні муки, доставляючи на гору важке каміння та інший будівельний матеріал. Звідси й назва — Мукачеве. А ось ще одна назва — Конотоп. Колись тут були непрохідні болота, де тонули коні. Тепер на місці конотопських боліт виникли впорядковані житлові райони міста, оточені зеленими садами й парками.

ПОГОДЖЕНО
Зав. кафедри
С. ОХРИМЕНКО

ЗАТВЕРДЖЕНО
Директор ліцею
О. БОКЛОГОВА

СТАРОДАВНІ ЗАМАЛЬОВКИ

Краєвиди люди здавна зображували у вигляді насічок на стінах печер, корі дерев, кістках тварин. Так передавалася наступним поколінням інформація про мисливські угіддя, про шлях до нових місць. Такі стародавні замальовки віднайдено в багатьох частинах світу: Європі, Азії, Африці. Наприклад, понад двох тисяч років тому житель Шумеру на глиняній табличці позначив ділянки оброблюваних земель. Прадавні українці також залишили після себе географічні відомості. Під час археологічних розкопок у Черкаській області знайдено бивень мамонта із малюнками. На ньому можна помітити зображення пагорбів, лісу, річки.

Висікаючи символічні прикмети довкілля на підручному матеріалі, людина створювала схематичні креслення місцевості. Їх вважають прадавніми географічними картами

ПОГОДЖЕНО
Зав. кафедри
С. ОХРИМЕНКО

ЗАТВЕРДЖЕНО
Директор ліцею
О. БОКЛОГОВА

Лосеня

Лосеня почуло їх ще здалеку, завмерло, бо знало, що насувається небезпека. Воно крутило великою головою, дослухалося до гучних голосів не знало, як бути. Збагнуло мале, що то прийшли люди, ті яких не боялася стара лосина, бо вони привозили в ліс сіно і оберемки солодких гілок. Лосеня боялося появи людей, але й хотіло їх бачити. А люди наближалися. Лосеня тривожно посмикувалося, намагалося стати на ноги і кинутися навтікача.

Зібравши всі сили, воно зіп'ялося на ноги. На передні стало легко, але задні відмовлялися слугувати. Так боліло, що лосеня аж осіло назад, ледве утрималось. Потім таки зіп'ялось на ноги, озирнулось тривожно і пошкутьгало убік, даючи стежку людям.

(105 слів)

(За Ю. Збанацьким)

ПОГОДЖЕНО
Зав. кафедри
С. ОХРИМЕНКО

ЗАТВЕРДЖЕНО
Директор ліцею
О. БОКЛОГОВА

Берегиня

Берегиня – це найдавніша українська богиня добра і захисту людини від усякого зла. Її зображення вишивали на рушниках, які вішали над вікнами і дверима, щоб уберегти дім від лиха. Вишита на рушниках Берегиня – жінка з піднятими до неба руками – нагадувала спочатку розквітлу квітку, пізніше геометричну фігуру, що й перейшла у зображення тризуба.

Згодом берегинями стали називати жінок, які берегли і підтримували домашнє вогнище, були своєрідним оберегом всього родинного кола.

(Усна нар. творч.)

ПОГОДЖЕНО
Зав. кафедри
С. ОХРИМЕНКО

ЗАТВЕРДЖЕНО
Директор ліцею
О. БОКЛОГОВА

Олеся

Це було давно. Це було тоді, як нашу землю шарпали турки, татари, а гетьмани українські ходили з козацтвом одбиватись од ворогів.

Тоді на Волині було невеличке село. На краю села стояла невеличка хатка. Біля неї пишався рясний садок. У садку гули бджоли. Там була пасіка.

У хатці жив старий дід Данило. Колись він козакував, був у неволі турецькій, але визволився відтіля. Тепер жив дома, пасічникував. Жінка його давно вмерла. Він прийняв до себе двоє сиріт: дівчинку Олесю та хлопця-стрибунця Михайлика. Олеся вже була величенька дівчинка років шістнадцяти.

Дід був щасливий з дітьми, а діти були щасливі з ним. Діти так любили, як дід розказував їм про турецьку та татарську неволю.

(За Б.Грінченком, 110 слів)